

פחד חשבון "חסכון פרס" בבנק לדיסקונט

מר נחום דמסיץ

מתבקש להתקשר באופן

דחוף עם שלום כהן,

מערכת "העולם הזה",

תל-אביב, טלפון 26785

שטוחות עגולות 20 סיגריאות 320 פרוטה

אילת לידה במרחקים

אילת זכתה ברופאה הקבוע, לגמרי במקרה. כשעלה ד"ר רפאל קונפניו מבלגריה לישראל הוא גויס מיד לצבא, נשלח למרחב אילת. כעבור חודשים אחדים, הביא גם את אשתו ואת בנו, החליט להשתקע בעיר הדרום. כשנודע הדבר לקופת חולים, שהתקשרתה כל הזמן במציאת רופא קבוע לאילת, מיהרו מנהליה אל משרד הבטחון, הצליחו להסדיר סידור מיוחד במינו, לפיו ישמש קונפניו בתפקיד רופא קופת חולים המקומית, נוסף על תפקידו הצבאי.

כשהשתחרר ד"ר קונפניו משרות החובה, נשאר לגור באילת. העיר זכתה לרופא כללי, בלא שמנהלי המוסדות הרפואיים של המדינה ינקפו לשם כך אפילו אצבע קטנה. מה שלא היה ואינו באילת עד היום, היא מרפאה מצוידת כהלכה, שתכלול חורי חור לים וחדר יולדות. כל חולה במחלה מידבקת, ילד שחום גבוה תקף אותו או יולדת, מרטיס מיד לצפון, לפעמים אפילו במטוס מיוחד, נעולה הון ותועפות. ותיקי אילת הישראלים התגברו על הבעיה בעקיפין. לרבים מהם היו קרובים בצפון, אליהם הם שלחו את נשותיהם הכורעות ללדת. רבים מהם משמשים בתפקידי מהלי מוסדות, הם ניצלו את קרן הנסיעות של המוסד, כדי ליימן את נסיעותיהם לרופאים מקצועיים, שהרופא הכללי המקומי שלח אותם אליהם.

"אל תשלמו יותר!" בעית חדר החור לים נעשתה קשה הרבה יותר, כשהגיעו משפחות העולים החדשים ממרוקו. לאלה לא היו קרובים אמידים בצפון. הם גם לא היו נציגיהם של מוסדות מכובדים. כשכרעה אשה תו של תושבי עולה ללדת, הסתכמה ההוצאה ב-35 ל"י דמי נסיעה ו-150 ל"י לפחות, הוצאות שונות של ימי הלידה בצפון. בעיה קשה אחרת הייתה משפחתה של היולדת באילת. רוב משפחות העולים מנו יותר מילד אחד וכשנסעה היולדת לצפון, לא היה מי שיטענה על שאר הילדים בבית.

המועצה המקומית דלתן אובדת עצות. תביעותיה למוסדות ההסתדרות המפקחים על קופת חולים, אל משרד הבריאות ואל משרד הפנים — הושבו ריקם. בחוסר ברירה, פתח יושב ראש המועצה, חנוך נגר, את הקופה, חילק ממנה הענקות כספיות לכל תובע. "מה יכולתי לעשות?" הצטרף נגר, "הברייה היתה בין עזיבת העיר וירידת מוראל כללית, לבין גרעון וחלקיה של משרד מבקר המדינה. בחרתי בדרך השנייה."

התוצאה של בחירת דרך כזו לא אחרה לבוא: גרעון של 20 אלף ל"י בתקציב ה-1956/7. בעקבות ה-גרעון שנוצר, קיבלה המועצה הוראה פסק גית ממשרד הפנים, המפקח על הוצאות ה-מועצות המקומיות: "אל תשלמו יותר!"

השבוע הגיע המשבר לשיאו: אחת ממשפחות העולים החדשים, שהגיעו בשבוע ש-עבר בטיסה ישירה מצפון אפריקה, הודיעה כי היא עוזבת את אילת. "במרוקו" וחתלר נגו העולים, "הבטיחו לנו שיכון עם בית חולים. לא רוצים שאשה שלנו תלד רחוק. ילדים צריך ללדת ליד בית אבא ואמא." לראש המועצה לא נותר אלא להאזין לצעקותיהם ולהסתכל בחוסר-אונים אל המטוס הלוקט אותם צפונית לאחד ממחנות המעבר של הסוכנות היהודית. כשהמטוס המריא, נ"י גש נגר אל בית הדואר הכמון, שלח מברק לעשרות כתובות ממשלתיות והסתדרותיות, שעסקיהן נואמים מדי שבוע על הצורך ב"יישוב אילת, הרחבתה ופיתוחה. הבריק נגר: "כל שעה שעוברת ללא טיכול — מקרבת שערויה ציבורית."

למעשה, היתה כבר השערוריה הציבורית בעיצומה. רק מול איום זה נעורה הממשלה לפעולה. בהודעה קצרה הודיעה כי, עקב הסיכונים שבין משרד הפיתוח ומשרד הבריאות, יוקמו בקרוב בית יולדות וחדר ניתוחים באילת.

עתונות נערת היום

שבוע אחרי שעזבה את ישראל בדרכה לאיטליה, על מנת להשתתף בצילום הגיסיטה השנייה למערכת האחרונה של הסרט נערת היום, זכתה השחקנית חיה הררית לפרסום מזור מעל דפי שבועון ההסתדרות דבר ה-שבוע.

כתב דוד (ב. א. דוד) בן-אלול, עורך מדור הקולנוע של השבועון ובנו של מי ש-היה העורך הראשי שלו, עד לפני שבועות

במדינה

לברכת שלום בהיפגושם, החליט לנגר לצאת לפנסיה. הוא הודיע על החלטתו להתישב. לעת זיקנה, במושב בחבל לכיש.

אברהם התעורר לפעולה. החלטתו האחרונה של לנגר מצאה חן בעיניו. מספר ה' לחזו הודרו להקים ועד ציבורי לכבודו של "השוטר החתיק ביותר", התחיל לאסוף כסף מים לעריכת מסיכת-ענק, שהתקיימה בשבוע שעבר במלון הנשיא בירושלים.

סוף סוף, לא כל יום אפשר להיפטר מקצין חתיק.

דרכי חיים פגישה במעברה

העליה מאיטליה הביאה למדינה את דוכני האספרסו, את הפיצה הנאפוליטנית ואת קטי פרדו. אילו היו יידיה האיטלקיים של קטי בת ה-17 חייבים להגדירה, היו אל נכון מציינים שיהא שחומה וריחנית כקפה אספרסו, ותפוחה וטעימה ממש כפיצה.

אולם במעברה בסביבות תל-אביב, שם התגוררה קטי היתומה מאב, עם אמה, השתמשו אורחיה החדשים של המדינה בלשון הרבה כחות מליצית, למרות שהיו בליבם אותן הכוונות עצמן.

לא היה כל פנא בכך שקטי, בעלת ההורפה החיצונית המושכת, שימשה לעיתים די תכור פות שיחה מרכזית בפי יושבי הקפה הצעירים מעדות המזרח, במעברה בה שכנה. לא פעם היו גם מסקנות די ברורות לשיחות אלה, שהיו מסי תיימות ובנימוג היסט לות לא עדינים ביותר אל קטי, כשהיתה חוזרת בשעות הערב מעבודתה בבית הרוש רמת-גני. יתכן שרק משום שהיו לקטי שני אחים בוגרים, לא הסתיימו אותם נסי יונות בתוצאות עגומות. לפני חודשים מספר, נפתחו בפני קטי אופקים חדשים. היא הכירה ב"רמת-גן צעיר יליד הארץ, יצאה עמו מספר פעמים, וכעבור זמן קצר החלו השניים לחכנן תכניות נשואים.

בקבוק ליזול. באחד הערבים חזרה קטי לי ביתה מעבודתה, כאשר ניטפל אליה בחור גבה קומה, מיד עם רדתה מן האוטובוס. קטי הבחינה כי ריח יין גודף מפיו, ומיהרה להתחמק ממנו מבלי לענות דבר על ההצעות שהשמיע לה.

אולם בפתח הצריר בו גרה קטי, פקעה סבלנותו של הבחור חיים מועקי, עולה עיר ראק. הוא תפס את הפיפה בשתי ידיו והחל לצעוק: "כל האיטלקיות לא הגונות! למה את לא וצה אותי?"

קטי המבוהלת והנדהמת, שחששה מן הרעש וידעה כי הבחור שיכור, מיהרה להשתקוף, הציעה ללחו לצריפו ולדון על שיחה עמו בפעם אחרת. הצעיר נרגע, ובליוחיה של קטי חזר לצריפו.

הכל היה עובר ומסתיים בשלום, לולא היו במעברה כמה אנשים היושבים ימים תמימים באפס מעשה, ליד החלונות ומתבוננים בנעשה בחוץ, אפילו בלילה.

משום כך התפתח הכל במהירות. שמועות החלו לפרוח במעברה אודות היחסים בין קטי וחיים מועקי. תוך זמן קצר חרגו הסיפורים מתחום המעברה, הגיעו לאזניו של חברה של קטי. הוא ניתק את הקשרים בניגהם. כל חלומותיה של קטי נגזזו במחי יד.

לפני שבוע הובאה קטי לבית החולים ב' חוסר הכרה, לאחר שבלעה את תוכנו של בקבוק ליזול, ניסתה להתאבד. שטיפת קיבה הצילה אותה ברגע האחרון.

מעשה זה שיכנע משום מה את הצעיר הרמת-גני, בן למשפחה מיוחסת וידועה, ב' תמימותה של קטי. השבוע, קיבלו כל יידי המשפחה המיוחסת הזמנות לתנונה מסוארת, שתיערך במימם הקרובים באחד האולמות הגדולים של תל-אביב.

אחדים: "ההסבר הרישמי (לנסיעתה של חיה) הוא שכרנצ'סקו מזאלי (במאי נערת היום) זחד ליט לשנות את המערכה האחרונה של הסרט ולצלמה מחדש. יידי השנים טוענים שה' נימוק הוא אישי... הסתבר לנו כי הם אינם יודעים כלל שלחיה יש בעל בישראל — ה' דעה הרוחת ברומא היא שחיה היא אשתו, או לפחות ארוסתו של מזאלי..."

בין קוראי אותה פיסקה היה בעלה של חיה, המהנדס נחמן ("ביבי") צרבניצר. הוא מיהר אל עורך דינו, ביקש את התערבותו המידית.

אמר צרבניצר: "אם אמנם דיבר ב. א. דוד עם יידי השנים ברומא, צריך היה לדעת שגם פרנצ'סקו מזאלי הוא נשוי. על כך, קשה להבין איך יידיים אלה חשבו את חיה לאשתו או לפחות לארוסתו של מזאלי."

יידיים שיל בוכי יעצו לו להישג תביעת נזיקין פרטית על סכום גדול. אם לא יענה דבר השבוע לתביעותיו המוקדמות של ה' מהנדס ופרסם התנצלות, עתידים משלמי המיסים של ההגדרות העובדים להוסיף סעיף נוסף לסעיפי ההוצאות של דבר השבוע.

משטרה

הכושי את'שב בלכיש

עוזר מפקח מחוזי יחיאל לנגר היה קצין גבוה במשטרה כבר בימי המנדט. כאחד מק-

שחקנית הררית

אשתו, או לפחות ארוסתו?

ציניה היהודים היחידים של משטרת ירוש' לים, היה לנגר משתף כעולה הרוק עם מפי קדת ההגנה בעיר, מוסר לה ידועות חשור' בות, מעביר אינפורמציה אל תאי האסירים הפוליטיים ומהם, למפקדה.

כשהסתיימה מלחמת העצמאות ויחזקאל סהר ויוסף נהמיאס התחילו לארגן את סגל הפיקוד של משטרת ישראל, בפקודת הסוכ'נות היהודית, הבינו רבים שיחיאל לנגר יהיה המועמד הטבעי לתפקיד מפקד מחוז ירושלים. סהר הבין אחרת.

במרצת הימים נוכח לנגר לדעת כי לא רק הפיקוד השתנה במשטרת הברייה. שוטרים גמוכים, שהיו פיקודיו בזמן שלטון המנדט, הפכו להיות מפקדיו הישירים. השוטר זליג גייר, למשל, שאחד מתפקידיו המרכזיים היה להוליך את ילדיו של לנגר לגן הילדים ולבית-הספר העממי, עלה בן לילה לדרגת קצין, השיג במרוץ הכוכבים את לנגר, היה לסגן מפקח מחוזי.

מפרכת פרייה. לנגר הפך לקצין בל' תי נדרש. מפעם לפעם היה מרים את קולו נגד פעולותיהם הבלתי-יחוקיות של הקצינים דוד וילק ומשה אילון, שריכוזו את מאמציהם במלחמה ביריביה הפוליטיים של מפלגת השלטון. התוצאה: לנגר נדחק לקרן זווית.

השבוע, לאחר 35 שנות שירות ושמונה שנים של חוסר מעשה מוחלט, ולאחר ש-מפקד המחוז לוי אברהמי הפסיק אף לחשיב